

خلاصه

طی سه سال گذشته افغانستان با انتخاب دولت جدید در سال ۲۰۱۴ و خروج نیروهای بین‌المللی در همان سال یک دوره مهم انتقال را پشت سر گذاشت. از آن زمان به بعد سطوح ناامنی در کشور افزایش چشمگیری داشت و تعداد مردمی که بی‌خانمان شده‌اند دو برابر شده است. سطوح خوش‌بینی درباره جهت‌گیری کلی کشور و اعتماد به دولت در سال ۲۰۱۵ به پایین‌ترین سطح خود در دهه گذشته رسید.

فساد در افغانستان امری فراگیر است و در تمام بخش‌های دولت افغانستان نفوذ کرده و بر توانایی دولت برای حفظ امنیت شهروندان و ارائه خدمات عمومی اولیه به آنها تأثیر منفی گذاشته است. فساد به طرز فزاینده‌ای در رویه‌های اجتماعی تأثیر گذاشته و سیاست‌حمایتی و رشوه به صورت بخش قابل توجهی در زندگی روزمره آنها درآمده است. با وجود هدف بیان شده توسط حکومت و وحدت ملی (NUG) برای رسیدگی به موضوع فساد، ایجاد نهادهای مختلف برای مبارزه با فساد و مشارکت شخصی رئیس‌جمهور، غنی در فرایندهای تدارکاتی بزرگ‌تر، این معضل همچنان باقی است.

کمک‌های عمرانی نیز از این پدیده در امان نبوده‌اند. این باور وجود دارد که هجوم پول زیاد و نظارت ضعیف بر قراردادها و تدارکات مربوط به حضور بین‌المللی در افغانستان این مشکل را تشدید کرده است. برای رسیدگی به این موضوع پیشنهاد شده است که شرکای عمرانی در افغانستان باید درک عمیق‌تری از ماهیت و دامنه فساد پیدا کنند. از به عهده گرفتن معاهدات با بازیگران بدنام برای دستیابی به منافع کوتاه‌مدت بپرهیزند؛ حجم کمک‌هایی را که نظام دولتی می‌تواند جذب کند در نظر بگیرند، برنامه‌های خود را با اولویت‌های ملی هماهنگ و به منظور ایجاد اعتماد مردم مشارکت‌ها را با یکدیگر، جامعه مدنی و دولت افغانستان تقویت کنند.

بررسی اجمالی فساد

پیش‌زمینه

افغانستان در ظرف سه سال گذشته با اولین انتقال دموکراتیک (مردم‌سالارانه) قدرت از رئیس‌جمهور حامد کرزای به رئیس‌جمهور اشرف غنی در سال ۲۰۱۴ و خروج نیروهای ایالات متحده و ناتوا از آن کشور در همان سال دوره مهمی از گذار را پشت سر گذاشته است. با وجود ادعای گسترده درباره تقلب، انتخابات ریاست جمهوری نهایتاً به ایجاد یک دولت و وحدت ملی (NUG) و تعهد به حمایت مستمر جامعه بین‌المللی در چهارچوب مسئولیت‌طرفینی توکیو ۲۰۱۲ (BIT ۲۰۱۶) منجر شد.

از هنگام قطع حمایت‌های بین‌المللی سطح ناامنی در افغانستان افزایش چشمگیری داشته و تلفات نظامی و غیرنظامی هابسیار بالا رفته است. در عین حال تعداد آوارگان و بی‌خانمان‌های داخل کشور از سال ۲۰۱۳ تا کنون دو برابر شده و به ۱.۲ میلیون نفر رسیده است (عضو بین‌الملل ۲۰۱۶). همچنین خروج نیروهای بین‌المللی فعالیت‌های تجاری و رشد اقتصادی را به سرعت کند کرده است (BIT ۲۰۱۶). اکنون مردم افغانستان به شکل فزاینده‌ای معتقدند نیروهای امنیت ملی افغانستان برای فعالیت به حمایت خارجی نیاز دارند (این گفته ۸۳ درصد از کارکنان ارتش ملی و ۸۰ درصد کارکنان پلیس ملی افغانستان است) (بنیاد آسیا ۲۰۱۵). براساس یک

شرکای عمرانی
در افغانستان
باید درک
عمیق‌تری
از ماهیت و
دامنه فساد
پیدا کنند. از به
عهده گرفتن
معاهدات با
بازیگران بدنام
برای دستیابی
به منافع
کوتاه‌مدت
بپرهیزند؛ حجم
کمک‌هایی
را که نظام
دولتی می‌تواند
جذب کند در
نظر بگیرند،
برنامه‌های خود
را با اولویت‌های
ملی هماهنگ و
به منظور ایجاد
اعتماد مردم
مشارکت‌ها را با
یکدیگر، جامعه
مدنی و دولت
افغانستان
تقویت کنند